

Drottninggatan

Idag när jag skriver ner mina tankar är det 17 maj och Norges nationaldag. På radion berättar man att den norska säkerhetspolisen har högsta beredskap med tanke på vad som hände i Nice 2016. Det är många människor, barn och vuxna i Norge som idag är ute och firar sitt land.

Just på den franska nationaldagen den 14 juli 2016 attackerades helt oskyldiga människor som promenerade utefter den två kilometer långa avenyn ”Promenade des Anglais” av en framrusande lastbil. 84 människor dog och 200 människor skadades. Attentatet var planerat och planen var att skada så många som möjligt. Mördaren sköts ihjäl av den franska polisen på brottsplatsen.

Fredagen den 7 april 2017 vid 15-tiden kommer en lastbil framrusande på Drottninggatan i Stockholm och mejar ner flera människor i hög fart. Den första personen att blir ihjälkörd är 11-åriga Ebba som står och väntar på sin mamma. De har bestämt träff på Drottninggatan. Polisen lyckas fånga mördaren tack vare tips från allmänheten.

Hur hanterade till exempel SVT händelsen på Drottninggatan? Alla ordinarie program på både SVT 1 och SVT 2 och i radions P1 utgick, även på lördagen fortsatte man att sända hela dagen - även om man verkligen inte hade så mycket nytt att säga om attacken på Drottninggatan. Ett helt ofattbart fokus som ”slog ut” alla övriga inplanerade programinslag. Jag orkade inte titta på denna utdragna, märkliga rapportering i två dagar - minst. Vi uppmanades allesammans av samhällsexperter av olika slag att försöka hitta tillbaka till jämnvikten, lugna ner oss, hitta det goda nuet i tillvaron..., samtidigt som massmedia inklusive SVT ”vältrade sig” i denna förskräckliga händelse till bristningsgräns. Varför ?

Ondskan finns i vår värld. Det är riktigt djävulusiska krafter och idéer som bygger på förakt för med-människor. Dagens terrorism är kanske det yttersta beviset för fullständigt förakt och likgiltighet inför de oskyldigt dödade. Terrorister är ute efter effekten, de är ute efter att förgöra och förstöra andras liv. Dödandet är deras väg att förverkliga sina egna privata övertygelser om sina livsmål. De ger sig själva rätten att bestämma över andra människors liv och med hjälp av våld, vapen och lastbilar tar de sig rätten att ta andras liv.

Vi tvingas förhålla oss till dessa personer som finns i vår värld, som mördar och förstör. Att bara hata terrorister är en alltför lätt utväg, tror jag. Då tror jag mer på att verkligen vara uppmärksam på sin samtid, följa med i samhällsdebatten och söka finna en inre hållning inför ondskans existens. Jag har lärt mig mycket av Åsne Seierstads bok ”En av oss” som berättar om massmorden på Utöya. Det är en bok som är svår att läsa men också en berättelse som lyfter fram ungdomarna som var på Utöya. Eller boken ”De fattiga i Lodz” av Steve Sem-Sandberg, som handlar om de 250 000 människor som levde i detta judiska getto.

När jag läste Ebbas dödsannons i tidningen DN där Ebbas föräldrar tackar för den stora omtanke och medkänsla som många har visat dem, och de tackar för bidrag som kommit in för att hedra Ebba, så bestämde jag mig på en gång för att den fonden vill jag vara med och stödja:

Ebbas minnesfond   SHB 6154 461 276 461

Li Lundberg, präst i Västanfors Västervåla församling
e-post: li.lundberg@svenskakyrkan.se